

Arrest

nr. 184 264 van 23 maart 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 7 november 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 oktober 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat A. MOSKOFIDIS en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en een Arabische soenniet te zijn. U werd geboren in Bagdad (provincie Bagdad) op 31/10/1978. U verhuisde verschillende malen met uw gezin binnen Bagdad tot u zich in 2008 in de wijk Al Jihad, in het district Rasheed (Bagdad) vestigde.

Van 7/1/2006 tot 15/07/2010 werd u tewerkgesteld door verschillende Amerikaanse bedrijven, eerst als mecaniciens en later als elektriciens. Toen de Amerikanen zich terugtrokken, eindigde uw job bij deze bedrijven en sindsdien werkte u nog voor twee Irakese bedrijven. Begin 2015 opende u samen met uw vriend M.R.S. een winkel van elektronische toestellen in Adhamiyah (Bagdad), waar u bleef werken tot korte tijd voor uw vertrek uit Irak.

Op 27 juli 2015 hoorde u geweerschoten in uw straat en ging u kijken wat er aan de hand was, waarop politieagenten in uw richting schoten, u beledigden en riepen dat u naar binnen moest. Achteraf hoorde u via burens dat er een soennitische jongen was vermoord bij de schietpartij. Twee dagen later, op 29 juli, kwamen politieagenten u bij uw thuis zoeken en toen u er niet bleek te zijn, namen ze uw vader mee en ondervroegen hem hardhandig over u, over uw werk en over waar u zich bevond. Ze noemden u ook een leugenaar en vermeldden dat u voor de Amerikanen had gewerkt. Uw vader verloor het bewustzijn en werd terug wakker in een ziekenhuis. Pas de volgende dag, op 30 juli, werd uw moeder opgebeld door onbekenden uit het Al Yarmoukziekenhuis met het bericht dat uw vader zich bij hen bevond. Nog op dezelfde dag bracht uw familie uw vader uit veiligheidsoverwegingen naar een ander ziekenhuis, het Numan ziekenhuis in Adhamiyah, waar een bevriend arts van u werkte. Jullie brachten hem later op dezelfde dag onder in het huis van jullie tante aan moederskant in Al-Adhamiya, waar ook uzelf en de andere gezinsleden hun toevlucht hadden genomen. Nog op dezelfde dag contacteerde u een advocaat om via hem klacht in te dienen bij de rechtbank in verband met uw vaders ontvoering.

Nog eens twee dagen later, op 1 augustus 2015, zijn drie in het zwart geklede mannen, wellicht militieleden, u komen zoeken in uw winkel. U hield die winkel echter gesloten en was sinds de ontvoering van uw vader niet meer naar uw werk teruggekeerd. Ze spraken daarbij uw zakenpartner en vriend M.R.S. aan, die behalve de winkel die hij samen met u heeft, ook een eigen winkel heeft die recht tegenover jullie gemeenschappelijke winkel gelegen is. De mannen die u zochten zeiden dat ze schulden moesten aflossen in het kader van een afbetalingsplan voor goederen uit uw winkel, maar Mohammed wist meteen dat deze informatie niet kon kloppen aangezien u nooit op afbetaling verkoopt. Op 2 augustus kwamen nog eens twee mannen in een auto naar uw winkel en spraken daarbij een winkelier verder in de straat aan, M.M., om informatie over u te krijgen.

In de nacht van 3 op 4 augustus haalde u met behulp van vrienden uw winkeltje leeg. M. verkocht de spullen later en bezorgde u het geld. Kort hierna vond u ook een huurhuis in Adhamiyah voor uw ouders en slaagde u erin om de spullen van jullie oude huis te verhuizen naar deze nieuwe plek. U besloot hierop het land te verlaten.

Verder vermeldt u ook nog dat u in Irak soms moeilijkheden kende omwille van uw naam, A.J., wat een typisch soennitische naam is. Zo moet u soms langer dan normaal wachten op documenten of heft men hogere taksen.

Op 10 augustus 2015 nam u het vliegtuig in Bagdad naar Erbil (Iraaks Koerdistan) en van Erbil naar Istanbul (Turkije). Daar contacteerde u een smokkelaar, met wie u naar Europa reisde. Op 14 september kwam u in België aan en op 28 september vroeg u asiel aan.

Ongeveer midden augustus, toen u zich al in Turkije bevond, kwamen opnieuw mannen naar uw winkel en spraken ze M. opnieuw aan. Dit keer gaven de mannen zich uit voor uw vrienden, maar M., die al 20 jaar uw vriend is en al uw vrienden kent, wist dat dat niet klopte.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: een kopie van de eerste pagina van uw paspoort, uw nationaliteitsbewijs, uw identiteitskaart, de identiteitskaart van uw vader, een fotokopie van de woonkaart van uw vader, een fotokopie van de voedselrantsoenkaart van uw familie, twee aanbevelingsbrieven van Amerikaanse bedrijven, twee certificaten ter waardering van uw bijdrage tot het werk in de Amerikaanse bedrijven en een werkbadge van de periode waarin u in een Amerikaans bedrijf werkte. Verder legde u ook nog een document neer in verband met de klacht die u heeft neergelegd in Bagdad in verband met de ontvoering van uw vader en fotokopieën van de huurovereenkomst en van een bewijs van waarborg voor het huis in Adhamiyah waar jullie naartoe gingen na de ontvoering van uw vader.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst bent ontvlucht omdat u vervolging vreest van politie- en militieleden die u viseren nadat u getuige was van een moord in de buurt van uw huis.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Eerst en vooral is het bijzonder merkwaardig dat deze politieleden het op u zouden gemunt hebben vanwege het feit dat u getuige zou zijn geweest van een moord in de buurt van uw huis. Het was namelijk al donker buiten, waardoor u niet kon zien wie de politieagenten waren en waardoor u ze dan ook onmogelijk kon identificeren (CGVS Gehoorverslag 16.02.2016, p. 12 en CGVS Gehoorverslag 25.05.2016, p. 4). Het is dan ook weinig denkbaar dat deze politieagenten werkelijk iets van u zouden hebben te vrezen of dat ze hiervan uitgingen. U bleef niet alleen in het ongewisse over de identiteit van de politiemannen maar u hebt op het moment van de schietpartij het slachtoffer zelfs niet gezien en u wist toen niet dat er een slachtoffer gevallen was (CGVS Gehoorverslag 25.05.2016, p. 4). Pas de dag na de schietpartij hoorde u via uw vader dat het zou gaan om een jongeman met de naam O.D. die door de politie werd neergeschoten (CGVS Gehoorverslag 16.02.2016, p. 12; CGVS Gehoorverslag

25.05.2016, p. 4). U beschikte met andere woorden op geen enkel moment over concrete informatie waarmee u de politieagenten in kwestie in gevaar zou kunnen brengen. Verder blijkt nergens uit uw verklaringen dat u naar aanleiding van het feit dat u toen louter politieagenten op straat had gezien nog maar iets ondernomen zou hebben of dit ergens gemeld zou hebben. Het is dan ook bijzonder twijfelachtig dat dit korte incident genoeg was om dergelijke bijzonder zware en aanhoudende vervolging vanwege de politie of milities te veroorzaken.

Het is verder ook niet aannemelijk dat u niet heeft geprobeerd meer informatie in te winnen over het slachtoffer, van wie u niet meer blijkt te weten dan de voornaam en de stamnaam (CGVS Gehoorverslag 25.05.2016, p. 4). Zo bleek u behoudens zijn volledige naam ook niet te weten waar hij precies in de buurt woonde. Nochtans stelde u dat uw vader, die vaker dan u in jullie buurt kwam, wel degelijk meer informatie had kunnen geven over het slachtoffer, bijvoorbeeld over zijn exacte woonplaats. Verder wist u evenmin of de familie van het slachtoffer een klacht had ingediend naar aanleiding van zijn overlijden (CGVS Gehoorverslag 25.05.2016, p. 4-5). Wanneer er werd op gewezen dat het vreemd is dat u niet geprobeerd heeft meer informatie hierover in te winnen, gaf u aan dat u hem niet kende en niet inziet waarom u meer over hem zou moeten te weten komen en verder dat meer informatie geen oplossing geweest zou zijn voor uw probleem (CGVS Gehoorverslag 25.05.2016, p. 4 en p. 5). Niettemin is het opvallend dat u hierover vrijwel geen informatie heeft verzameld aangezien dit betrekking heeft op de situatie die zo nauw verbonden is met de redenen waarom u vervolgd werd. Uw vage antwoorden en uw gebrek aan interesse voor dit kernaspect van uw asielaanvraag werpen dan ook een schaduw op de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten.

Er zijn bovendien bijkomende elementen die verdere twijfels zaaien over de betrouwbaarheid van uw verklaringen over de vervolgingsfeiten.

Uw opeenvolgende verklaringen met betrekking tot de vervolgingsfeiten bevatten namelijk een aantal ongerijmdheden. Zo geeft u verschillende versies over de tijdstippen waarop men u is komen zoeken in uw winkel. Zo verklaarde u tijdens uw eerste interview op het CGVS dat men u een eerste keer is komen zoeken op 01/08/2015 en een tweede keer op 02/08/2015 (CGVS Gehoorverslag 16.02.2016, p. 15). Hierna zou men u nog meerdere keren hebben gezocht en in het bijzonder zou men nog een laatste keer zijn langsgelopen ongeveer tien dagen voor uw eerste interview bij het CGVS (CGVS Gehoorverslag 16.02.2016, p. 15, p. 16, p. 22). U lichtte ook de omstandigheden toe van dat bezoek aan uw winkel, waarbij uw belagers zich aan uw zakenpartner M. zouden hebben voorgesteld als uw vrienden, maar M. meteen wist dat dit niet het geval kon zijn, aangezien hij al uw vrienden kende (CGVS Gehoorverslag 16.02.2016, p.16). Op uw tweede interview op het CGVS situeerde u datzelfde bezoek waarbij uw belagers zich voordeden als uw vrienden echter midden augustus (2015), toen u zelf sinds enkele dagen in Turkije was (CGVS Gehoorverslag 25.05.2016, p. 9: Nadat ik vertrokken ben van Irak, een paar dagen was ik in Turkije. Ze hebben me gebeld en gezegd dat ze nog eens gekomen zijn. Het waren terug andere mensen en ze hebben terug naar mij gevraagd. En dan hebben ze gezegd dat ze vrienden van mij waren). Nadat u werd gevraagd of het zou kunnen dat u het op uw eerste interview over een bezoek tien dagen voor dat interview had gehad (CGVS Gehoorverslag 25.05.2016, p. 12) drukte u een weinig later uw verbazing uit over het feit dat dit zo was genoteerd en ging u ervan uit dat er een fout was gebeurd (CGVS Gehoorverslag 25.05.2016, p. 13). Er moet echter op gewezen worden dat u tijdens het eerste interview meerdere keren en in verschillende contexten had verklaard dat er tien dagen voor dat interview nog een bezoek van milities was geweest, waardoor uw uitleg over een incorrecte weergave in het verslag geenszins kan worden aangenomen: En ook, een week tot tien dagen geleden zijn ze ook geweest (CGVS Gehoorverslag, 16.02.2016; p. 15); Heeft u dan weet van een derde keer dat ze u zijn komen zoeken? Een week à tien dagen geleden. (p. 16) ; Omdat ik al lang niet aanwezig was, zijn ze een week of tien dagen geleden als vrienden naar mij komen vragen (p. 16); Ik ben bang dat als ik naar Irak ga dat ik vermoord ga worden. Ik ben niet alleen bang, ik ben zeker. Ik heb u verteld dat ze een week à tien dagen geleden naar mij hebben gevraagd. Ze zijn nog actief naar mij aan het zoeken (p. 22). Hoe dan ook kan het vasthouden aan één versie van de feiten de ongerijmdheid niet opheffen. Het verschil tussen uw opeenvolgende verklaringen over het tijdstip van de bezoeken door milities aan uw winkel, betekenen een verdere ondergraving van de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder vermeldde u tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat uw belagers u zouden hebben gevonden op uw werk na de ontvoering van uw vader: Vervolgens hebben ze mij gevonden op mijn werk en hebben mij bedreigd. Ik moest van hen weggaan, anders werd ik vermoord (DVZ, vragenlijst, vraag 3.5). Bij het begin van uw eerste interview op het CGVS gaf u vervolgens zelf aan dat men uw verklaringen hieromtrent niet goed had genoteerd. U zou immers niet rechtstreeks bedreigd zijn door uw belagers en u zou toen helemaal niet naar uw werk zijn gegaan (CGVS Gehoorverslag 16.02.2016, pp. 2-3). In plaats van de hogervermelde zin zou u bedoeld hebben dat ze uw vader hadden bedreigd en hierbij verwezen naar het feit dat u vroeger met de Amerikanen hebt samengewerkt: Ze hebben mijn vader bedreigd: 'Als wij uw zoon zien gaan we hem vermoorden

want hij was met de Amerikanen aan het werken. Hij liegt. Hij is niet eerlijk'. (CGVS Gehoorverslag 16.02.2016, p. 2). Wanneer u werd gevraagd of deze foute weergave u dan niet was opgevallen toen men uw verklaringen opnieuw voorlas in het Arabisch, antwoordde u echter enkel dat de bedoeling anders was (CGVS Gehoorverslag 16.02.2016, p. 3). Dat een dermate verschillende versie van de feiten op de DVZ zou zijn genoteerd en dat u dit bij het voorlezen van uw verklaringen niet zou hebben opgemerkt en laten rechtzetten is weinig overtuigend. Het is bovendien bijzonder vreemd dat de informatie over uw werk in Amerikaanse bedrijven, wat toch een essentieel element blijkt in de door u ondergane vervolging (de personen die u zochten en uw vader bedreigden naar aanleiding van het feit dat u getuige zou zijn geweest van een moord rakelden dit immers terug op), helemaal niet werd opgenomen in het verslag dat werd opgemaakt op de DVZ (DVZ, Vragenlijst, vraag 3.5; DVZ, Verklaring, rubriek 12). Dit is des te opmerkelijker aangezien u ook pas op het CGVS allerlei documenten ter ondersteuning van uw voormalige tewerkstelling in Amerikaanse bedrijven neerlegde. Deze aanpassing van uw verklaringen en de weinig overtuigende toelichting die u hierover geeft, tasten bijgevolg de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag verder aan.

Verder bent u er niet in geslaagd enkele belangwekkende bewijzen neer te leggen ter ondersteuning van uw asielaanvraag en legde u aangaande het ontbreken van deze stukken weinig aannemelijke verklaringen af. Zo kon u geen enkel medisch document voorleggen in verband met de gevolgen van de mishandeling die uw vader onderging: noch attesten van zijn twee korte ziekenhuisverblijven op 30/07/2015, noch van de blijvende medische gevolgen in de nasleep van de mishandeling. Voor wat het eerste ziekenhuis betreft, gaf u aan dat uw vader hier maar heel kort is geweest en dat vrienden van u hem uit veiligheidsoverwegingen snel hebben overgebracht naar een tweede ziekenhuis. Eerdere pogingen van jullie advocaat om documenten van het Yarmuk-ziekenhuis te krijgen, brachten niets op (CGVS Gehoorverslag 16.02.2016, p. 13). Ook vanuit het tweede ziekenhuis, het Numan-ziekenhuis, waar uw vader werd behandeld door een bevriend arts, konden jullie geen document krijgen. Uw vriend zou namelijk niet het risico willen lopen om omwille hiervan vervolgd te worden. Hij haalde aan dat om een dergelijk document op te stellen een stempel van de politie zou nodig zijn en dat een medisch attest naar België opsturen hem in gevaar brengt (CGVS Gehoorverslag 25.05.2016, p. 3). Nochtans was de echte reden van de opname van jullie vader niet bekend in het ziekenhuis, behalve door jullie vriend, aangezien jullie een excuus verzonden om zijn medische toestand uit te leggen (CGVS Gehoorverslag 16.02.2016, p. 14). Wat tenslotte een mogelijke beschrijving van de actuele medische toestand van uw vader betreft door om het even welke dokter in Irak, haalde u opnieuw aan dat een geraadpleegde dokter wist te vertellen dat hij geen attest kon opstellen zonder stempel van de politie (CGVS Gehoorverslag 16.02.2016, p. 3). Uw merkwaardige uitleg dat de uitreiking van dergelijke medische attesten verplicht een stempel van de politie zouden moeten bevatten, betreft louter een blote bewering die u op geen enkele manier hard maakt. Dat ook een gewone Irakese arts niet in staat zou zijn een louter geneeskundige vaststelling te doen aangaande de actuele gezondheidstoestand van uw vader zonder goedkeuring van de politie, is des te merkwaardiger. Het ontbreken van elk begin van bewijs met betrekking tot de medische toestand van uw vader en uw weinig aannemelijke verklaringen en ontwijkende houding in dit verband ondermijnt dan ook verder de geloofwaardigheid van uw aanvraag.

Als gevolg van bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen over het feit dat de politie en de milities u vervolgden omdat u getuige bent geweest van een moord en u heeft in dit verband geen gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie aannemelijk kunnen maken.

Als gevolg daarvan kan evenmin geloof gehecht worden aan de problemen die volgens u voortvloeien uit dit ongeloofwaardige verhaal, namelijk het feit men uw voormalige samenwerking met Amerikaanse bedrijven terug heeft opgerakeld en het feit dat uw achternaam, die ze bleken te kennen, in uw nadeel zou hebben gespeeld (CGVS Gehoorverslag 16.02.2016, p. 19: *Waarom zijn die milities zo geïnteresseerd in u als u eigenlijk niet heeft gezien wie er is vermoord? Ik heb u verteld dat ze alle informatie over mij hebben. Ze weten dat ik in het Amerikaanse bedrijf heb gewerkt. Ook omdat ik hun gezien heb tijdens de moord. Ook door mijn stamnaam. Ik heb daar altijd problemen mee gehad.*)

Wat de overige problemen betreft met betrekking tot uw stamnaam, A.J., namelijk het feit dat u vaak langer dan nodig op documenten moet wachten of dat men u omwille van deze naam hogere taksen laat betalen (CGVS Gehoorverslag 25.05.2016, p. 12), zij opgemerkt dat dit louter een blote bewering betreft die u niet ondersteunt aan de hand van objectieve elementen. Hoe dan ook moet men opmerken dat dit weliswaar een betreurenswaardige vorm van discriminatie is, maar dat het hier niet gaat om systematische vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Voorts zijn er geen redenen om u omwille van uw profiel als voormalig werknemer (mecanici en elektriciërs) in Amerikaanse bedrijven in Irak aan zich de vluchtelingenstatus toe te kennen. Het CGVS ziet namelijk geen reden waarom u omwille van dit werk van 2006 tot 2010 een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren. U beweerde dat u tijdens uw tewerkstelling in Amerikaanse bedrijven soms telefonisch of per brief omwille hiervan bedreigd werd. Nadat uw tewerkstelling stopte zou u geen

problemen meer hebben gekend in dit verband, buiten dat uw belagers dit terug oprakelden (CGVS, gehoorverslag 16.02.2016, p. 8), hetgeen omwille van bovenstaande redenen echter ongeloofwaardig werd bevonden. Hoewel het CGVS er zich van bewust is dat ex-werknemers van Amerikaanse bedrijven in bepaalde gevallen een verhoogd risico lopen op vervolging, is het echter onvoldoende om louter deze samenwerking aan te halen om de ingeroepen vrees te rechtvaardigen. Vooraleer er effectief sprake is van een gegronde vrees voor vervolging, moeten er concrete elementen aanwezig zijn waaruit blijkt dat u persoonlijk wordt of zal gevisieerd worden. Dat is in casu niet het geval, daar u er omwille van bovenstaande redenen niet in bent geslaagd te overtuigen dat u in uw land van herkomst in dit verband daadwerkelijk persoonlijk werd gevisieerd.

Op basis van bovenstaande vaststellingen kan in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch het bestaan van een risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De overige door u neergelegde documenten veranderen bovenstaande appreciatie niet. Een aantal documenten (de fotokopie van de eerste pagina van uw paspoort, uw nationaliteitsbewijs, uw identiteitskaart, de fotokopieën van de identiteitskaart van uw vader, van de woonkaart van uw vader en van de voedselrantsoenkaart van uw familie) bevatten louter informatie over de identiteit van u en uw gezin, die verder niet betwist wordt.

De aanbevelingsbrieven van Amerikaanse bedrijven, de certificaten ter waardering van uw bijdrage tot het werk in de Amerikaanse bedrijven en de werkbadge van de periode waarin u in een Amerikaans bedrijf werkte, bevestigen uw werk voor Amerikaanse bedrijven, maar zeggen verder niets over de vervolging die u later zou hebben ondergaan als gevolg van deze activiteiten.

De documenten met betrekking tot de klacht die u neerlegde bij de rechtbank in verband met de ontvoering van uw vader, de huurovereenkomst en het bewijs van waarborg voor het huis in Adhamiyah kunnen bovenstaande conclusies evenmin wijzigen. Zij vooreerst opgemerkt dat dergelijke documenten enkel een ondersteunende werking kunnen hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Gelet op de hierboven gemaakte kanttekeningen kunnen deze stukken nog weinig ondersteuning bieden. Zij verder opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier blijkt dat in Irak op grote schaal wordt gefraudeerd en dat tegen betaling documenten worden afgeleverd, waardoor de bewijswaarde van deze stukken hoe dan ook uiterst relatief is.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “**reëel risico**” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34;

UNHCR, *Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence*, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, *K.A.B. V. Zweden*, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “*Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad*” van 23 juni 2016, en de COI Focus “*Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016*” van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR’s “*Position on Returns to Iraq*” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada’in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door

het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vonden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaliger aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie

Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Irakese burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111*).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind

geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet), van *“het materiële motiveringsbeginsel”*, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, alsook op een manifeste appreciatiefout.

Volgens verzoeker klopt verweerders redenering dat hij niet over voldoende concrete informatie zou beschikken om een dergelijke zware en aanhoudende vervolging vanwege de politie of milities te veroorzaken, niet en stelt hij dat hij aan de Belgische asielinstanties heeft toevertrouwd wat hij die bewuste nacht hoorde en zag maar dat de Iraakse agenten in kwestie uiteraard niet (met zekerheid) weten of hij hen al dan niet heeft geïdentificeerd. *“Ervan uitgaan dat verzoeker n.a.v. een eventuele ondervraging door de Iraakse autoriteiten wel zal kunnen uitleggen dat hij ‘niets heeft gezien’, is niet realistisch. Het is geenszins ondenkbaar dat verzoeker n.a.v. een hardhandige ondervraging en onder foltering zichzelf zal incrimineren met alle gevolgen van dien.”* De overige door verweerder geciteerde ongerijmdheden en/of tegenstrijdigheden kunnen volgens verzoeker niet worden aanzien als dermate belangrijk en zijn op zichzelf niet van aard om afbreuk te doen aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Hij meent dat de toelichtingen die hij aan de dossierbehandelaar gaf over onderdelen waarover deze laatste bedenkingen had, wel degelijk aannemelijk zijn en niet *a priori* ongeloofwaardig. Hij stelt dat verweerder selectief tewerk is gegaan, enkel in het nadeel van verzoeker, en dat verweerder spijkers op laag water zoekt. *“De hoeveelheid verklaringen van verzoeker zoals afgelegd in zijn opeenvolgende gehoren, en die wél onderling corresponderen, zelfs in de kleinste details, overstijgen in ruime mate het aantal verklaringen die misschien, op enkele details, niet onderling overeenkwamen.”* Hij stelt dat tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) duidelijk is gebleken dat hij op een overtuigende en doorleefde manier over de feiten had verteld. Hij stelt tevens dat het niet is uitgesloten dat hij zich misschien onbewust in zijn opeenvolgende verklaringen op enkele onderdelen heeft vergist. Dit heeft volgens hem te maken met verwarringen die het gevolg zijn van ongewilde misverstanden of verkeerde communicaties of interpretatie tijdens het tolken door hetzij de tolk, hetzij verzoeker, hetzij de *protection officer*. Hij wijst erop dat zijn advocaat tijdens het gehoor van 25 mei 2016 een opmerking maakte aangaande mogelijke misverstanden. Hij meent dat de dossierbehandelaar zich heeft vergist bij het analyseren van zijn verklaringen of dat minstens zijn verklaringen verkeerd werden geïnterpreteerd.

Verder stelt verzoeker dat ten onrechte geen rekening werd gehouden met de traumatische ervaringen die hij in Irak had opgelopen. *“Verzoeker had zijn gezin moeten achterlaten om te vluchten naar een voor hem onbekende bestemming. Zijn vader was in zijn plaats meegenomen door de Iraakse autoriteiten en zwaar toegetakeld. Deze traumatische ervaringen konden wel degelijk een redelijke verklaring bieden voor het feit dat verzoeker in de maanden die daarop volgden de gebeurtenissen heeft trachten te verwerken, uiteraard op zijn eigen manier. Het is algemeen geweten dat een traumatische ervaring bij een mens kan leiden tot psychische stoornissen, waaronder verdringing, vervlakking, verandering van de bewustzijnstoestand en zelfs tot een vertekende beleving van de werkelijkheid. Het CGVS heeft ten onrechte onvoldoende rekening gehouden met dit menselijk aspect.”*

Voorts wijst verzoeker erop dat hij bezig is om via contacten in Irak bijkomende bewijzen te verzamelen die aantonen dat hij wel degelijk het slachtoffer is van doodsb bedreigingen. Hij stelt dat het algemeen geweten is dat gewelddadige mensen in Irak niet aarzelen om geweld te gebruiken wat maakt dat hij in Irak steeds in onveiligheid zal leven. Hij stelt dat hij zich in Irak aan zijn lot overgelaten voelt. *“In de gegeven omstandigheden zouden de verklaringen van verzoeker, in combinatie met o.a. de klacht die*

hij had ingediend na de arrestatie van zijn vader, moeten volstaan om hem minstens het voordeel van de twijfel te verlenen."

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus stelt verzoeker als volgt in zijn verzoekschrift:

"Ten eerste vreest verzoeker dat zijn leven ernstig bedreigd is als gevolg van het bestaande willekeurige geweld in Irak wegens het aan de gang zijnde binnenlands gewapend conflict.

De argumenten waarop het CGVS zich i.c. baseert om verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus af te wijzen, zijn niet overtuigend.

Zelfs als het CGVS meent dat verzoekers asielrelaas niet beantwoordt aan de criteria van de Vluchtelingenconventie dan nog had het CGVS, in het kader van verzoekers asielaanvraag, hem het subsidiair beschermingsstatuut kunnen en moeten verlenen.

De veiligheidssituatie is er op heden nog steeds niet veilig en stabiel genoeg, zoals de recentere en zwaardere bomaanslagen o.a. in Karada-Bagdad waarbij meer dan 300 burgers om het leven kwamen en honderden mensen gewond werden duidelijk aantoon.

Ten tweede zal voor verzoeker persoonlijk een terugkeer naar zijn geboorteregio na een langdurige afwezigheid in het buitenland, op zich reeds een grote aandacht trekken van de plaatselijke bevolking met alle verhoogde veiligheidsrisico's van dien voor hemzelf.

Dit gegeven op zich maakt het dat verzoekers persoonlijke situatie in Bagdad hoedanook uitzichtloos is bij een terugkeer.

Verzoeker vreest dat hij hierdoor een ernstig risico loopt op o.a. een ontvoering hetzij een afrekening.

Het is voor verzoeker overduidelijk dat zijn veiligheid in Bagdad momenteel nog niet gegarandeerd is."

2.2. Stukken

Per drager brengt verweerder op 2 februari 2017 samen met een aanvullende nota het document "UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016 bij (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

Ter terechtzitting legt verzoeker samen met een aanvullende nota een bundel foto's neer (rechtsplegingsdossier, stuk 9)

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan dat politie- en militieleden hem viseren omdat hij getuige was van een moord in de buurt van zijn huis. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) het niet aannemelijk is dat de politieagenten het op hem zouden hebben gemunt wanneer hij niet over concrete informatie beschikte waarmee hij de politieagenten in gevaar zou brengen, (ii) hij geen bijkomende informatie heeft trachten in te winnen over het slachtoffer van de moord waarvan hij getuige was, (iii) hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over de tijdstippen waarop men hem zou zijn komen zoeken, (iv) hij geen enkel medisch document voorlegt ter staving van de mishandeling van zijn vader en/of van de gevolgen hiervan, (v) aangezien geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen over de vervolging vanwege de politie en milities naar aanleiding van het feit dat hij getuige was van een moord, evenmin geloof kan worden gehecht aan de problemen die hieruit zouden zijn voortgevloeid, (vi) zijn bewering dat hij problemen zou ondervinden omwille van zijn stamnaam, een blote bewering is en dit bovendien geen systematische vervolging uitmaakt zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, (vii) er geen redenen zijn om hem deze status toe te kennen omwille van zijn profiel op zich als voormalig werknemer (mecanici en elektriciërs) van Amerikaanse bedrijven in Irak, en (viii) de door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Vooreerst kan worden vastgesteld dat uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat het feit dat verzoekers concrete informatie rond de moord waarvan hij getuige was, dermate beperkt is dat het niet aannemelijk is dat de politie of milities hem überhaupt zouden ondervragen, laat staan op hardhandige wijze en met foltering. Er kan dan ook niet worden ingezien dat verzoeker "*zichzelf zal incrimineren met alle gevolgen van dien*" zoals hij in zijn verzoekschrift beweert.

Waar verzoeker spreekt over verwarringen naar aanleiding van misverstanden of verkeerde communicaties of interpretaties door het tolken door hetzij de tolk, hetzij verzoeker, hetzij de *protection officer*, laat hij na *in concreto* te duiden waar of wanneer er volgens hem sprake zou zijn van misverstanden of verkeerde communicaties of interpretaties. De opmerkingen van zijn advocaat tijdens het gehoor van 25 mei 2016 betreffen immers elementen die in de bestreden beslissing niet ter sprake komen.

Waar verzoeker stelt dat hij is getraumatiseerd door zijn ervaringen in Irak, dient er vooreerst op gewezen dat verzoeker deze ervaringen geenszins aannemelijk maakt. Bovendien brengt verzoeker geen enkel medische, psychologisch of psychiatrisch attest bij waaruit zou kunnen blijken dat hij getraumatiseerd is, laat staan dat hij hierdoor niet in de mogelijkheid zou zijn tot het op een normale wijze ondergaan van een gehoor of tot het afleggen van coherente en geloofwaardige verklaringen.

Waar verzoeker stelt dat hij zich in Irak aan zijn lot overgelaten voelt, dient vooreerst vastgesteld dat de foto's (samen met een aanvullende nota) die hij ter terechtzitting neerlegt (rechtsplegingsdossier, stuk 10) "*die aantonen dat hij een goed leven had in Irak*", bezwaarlijk te rijmen vallen met het gevoel aan zijn lot te worden overgelaten. Overigens kunnen deze foto's niet worden beschouwd als een dienstige poging zijn asielrelaas te staven, gelet op de manipuleerbaarheid van foto's naar plaats en omstandigheden en op het feit dat deze foto's geenszins verband houden met de door hem ingeroepen vervolgingsfeiten.

Waar verzoeker stelt dat een terugkeer naar zijn geboorteregio na een langdurige afwezigheid in het buitenland op zich grote aandacht zal trekken van de plaatselijke bevolking "*met alle verhoogde veiligheidsrisico's van dien voor hemzelf*", laat hij na *in concreto* uiteen te zetten waarom volgens hem zijn verblijf in het buitenland op zich de aandacht zou trekken van de plaatselijke bevolking, noch welke concrete veiligheidsrisico's hieruit zouden voortvloeien. Bovendien werpt verzoeker deze vrees laattijdig op, aangezien hij pas voor het eerst in onderhavig verzoekschrift van deze vrees melding maakt.

Verder dient vastgesteld dat verzoeker geen enkel inhoudelijk verweer voert tegen de pertinente motieven in de bestreden beslissing (i) dat hij geen bijkomende informatie heeft trachten in te winnen over het slachtoffer van de moord waarvan hij getuige zou zijn geweest, (ii) dat hij geen medisch document voorlegt van de gezondheidstoestand van zijn vader en dat zijn verklaring hiervoor geenszins aannemelijk is, (iii) dat zijn bewering problemen te kennen omwille van zijn stamnaam een blote bewering en bovendien geen systematische vervolging uitmaakt in de zin van de Vluchtelingenconventie, (iv) dat er geen redenen zijn om hem de vluchtelingenstatus toe te kennen louter omwille van zijn profiel als voormalig werknemer (mecanici en elektriciërs) van Amerikaanse bedrijven in Irak, en (v) dat de door hem voorgelegde documenten de motieven in de bestreden beslissing niet kunnen wijzigen.

Gezien het voorgaande slaagt verzoeker er geenszins in de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Inzake de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet verwijst verzoeker naar de situatie in Bagdad, zoals deze naar voor komt in de door hem bijgebrachte landeninformatie.

Het staat niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio, of de route daarheen, een risico loopt in de zin van artikel 48/4, §2, c) (cf. European Asylum Support Office, *Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis*, December 2014, nr. 1.8).

Bij de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt eveneens het door verweerder bijgebrachte actuele standpunt van UNHCR ("*UNHCR Position on Returns to Iraq*" d.d. 14 november 2016) over de terugkeer naar Irak betrokken.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

"Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status. When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined."

(eigen vertaling: "Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkwijze worden onderzocht.")

UNHCR verzet zich tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door verzoeker en verweerder kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen (*UNHCR Position on Returns to Iraq*, 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*ibidem*, nr. 40).

UNHCR maakt nergens melding dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is een duidelijke aanwijzing

dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer geïsoleerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geïsoleerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dat jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan

door de sjitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agenschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig maart tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER